

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κ τὼ φράγκα εἰναί μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ἕμωσ μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἄσ τὸ χέρι.

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Μάη τοῦ μηνὸς δευτέρα
κί ἀνοστέλιτος ἡμέρα.

Ἔτος χῶλα κί ἑνηκὸσα δεκαπέντε δοξασιμένε,
ποῦ μὲ μάνταις εὐδιώνους ἀγαθὰ κί ἐγὼ προσμένω.

Χῶλα καὶ τρακόσα καὶ τριανταένα,
καὶ τοῦ Μάη ρόδα καταματωμένα.

Λόγια λίγα
γιὰ τὸν Ρῆγα.

Ποῦ δὲ τάχατε μᾶς βόσκατε καταραμένο μάτι
κί ὁ Βασιλῆς μας ἀρρωστος ἔπεσε στὸ κρεββάτι;
Παρήγοραϊς εἶδὼ κί ἐκεῖ
φωναῖς ἀντιλαλοῦν:
σὲ λεβεντιά Βασιλικὴ
ἀρρωσταις δὲν κολλοῦν.

Σ' αὐτόν, ποῦ στέκεται ἕψηλά,
σ' αὐτόν, ποῦ Νίκη τοῦ γελᾷ
καὶ τὸ σπαθὶ τοῦ ζῶνει,
ἀρρωσταις δὲν ριζῶνει.

Ἀπὸ τοῦ κόσμου τὴν ψυχὴ
μὲ θλίψη καὶ μὲ πόνο
μία μεγάλη προσευχὴ
φθάνει ἕψηλά στὸν Θρόνον.

Τοῦτος τοῦ Γένους θησαυρός,
μαζὶ μὲ τοῦτον ὁ Σταυρός
καὶ κάθε θεῖα χάρις.

Σήκω, κουμάτρε τοῦ Στρατοῦ,
μὲ τὸ σπαθὶ τοῦ λυτρωτοῦ
λεβέντης καθβαλάρης.

Σελλῶστε γιὰ τὸν νικητὴ
τὰ φτερωμένα τάγια,
δὲν πᾶν γιὰ τέτοιο λυτρωτὴ
ἀρρωσταις καὶ κρεββάτια.

Κί ἂν ἅλα πάρουνε φωτιὰ καὶ γίνουνε νιβάνι,
ὁ Βασιλῆς νᾶναι καλά, κί Ἄυτὸς τὰ ξαναφτάνει.